

שעשו שפמוכים עליהם נקרים
חיות קטנות עם גדולות, להתחבר
באחד, לתקן בהם את הפלבה,
לשמח בהם עלינו ומחתוניים,
כמו שנאמר שם ליתן זה יוצר
לשחק בו. משום כך רבות בנות
עשוי חיל. [אות עלייה על כליה, כמו שנאמר
(מלכים א) עד שענש בר קך שלשה פנים
اضונה ושלשה גנו, וכחובם עליהם מלפעלה. הנה

[אות עלייה על כליה]

ועל זה בנות עצה עלי שור. בנות
צעדה ! צועדות היה ציריך
לכתוב ! אלא אורה העין שפטובה
למעלה, ומיהו ? עין משפט, והוא
עומד עלי עין, והוא עין, צערה
ופסעת לחת בנות לתקוניה,
וזהו בנות צערה, ולא בנים. בנות
צעדה, הסטלה לתקוניה, ולא
בנים. וימרווהו ורבו -
בהתפלות של אהבה אליו,
בכתביו (שיר ו) הסבי עיניך מגדי
שם הרהיבני. ועל זה וישטמהו
בעל חזים.

והשב באיתן קשתו, זו קשת. מה
זה קשת ? זו בת זוגו. באיתן -
חזק הלבשה עליו, שלא נחלש
כח, שהרי יקעה שיוסף לא
יסטה באורה דרכיה של אותה

הרנית

ויפו, מה זה ויפו ? אלא כמו
שפותו (חלים ט) הנחמים מזחוב
ומפו רב, וכתווב (איוב כח) ותמורתה
כלוי פז. התכבד רוזעתי
במרגלית עלונה. מידי אביר
יעקב - מאותם שני צדים
שהתחזק בהם יעקב. ממש רעה
אבן ישראל - ממש נזוניתו אורה
אבן יקרה, כמו שאמרנו. עוד,
מאותם שניים עשר צדים נזונית
אותה אבן יקרה, שם אפון
תרין סטרין, דתקיף בהו יעקב. ממש רעה
ההוא אבן יקרה, בקדאנמן.תו, מאנון פריסר סטרין, אהן ההוא אבן

מאי רבות. אלא כמה דעתך, (בראשית יח) זעקה
סdom ועמורה כי רפה, כמו גדרה. וכן רבות
גדולות, על אין, ורב רבין על פלא. ואlein
אקרון חיות גדולות. עשו חיל, והוא חיל
העבדו בסמייכין עלייהו, אקרון חיות קטענות
עם גדולות, לאתחרא כחרא, לאתתקנא
בexo מטרכניא, למחרדי בהו על אין ומתהין.
כמה דאת אמר, (תהלים ק) לרייתן זה יצרת
לשחק בו, בגני כך רבות בנות עשו חיל.
(ס"א ואת עלייה על כליה בטה דאת אמר, (מלכים א) עד שענש
בקר שלשה פנים אפון ושלשה גנו וכחובם עליהם מלפעלה חינו
ואת עלייה על כליה).

ועל דא בנות עצה עלי שור. בנות עצה,
צועדות מיבעי ליה, אלא הוא עין
דעתך לעילא, ומאן איהו, עין משפט,
ואיהו קאים עלי עין, ואיהו עין, עצה,
ופסעת לmittel בנות לתקוניה, ובינו בנות
צעדה, ולא בנים, בנות עצה, אסתכלת
לתקוניה, ולא בנים. וימרווהו ורפו,
באסתכלותא דרחים לגביה. דעתך, (שיר
השירים ו) הסבי עיניך מגדי שם הרהיבוני.
ועל דא וישטמוهو בעל חזים.

ותשב באיתן קשתו דא קשת. מה קשת דא
בת זוגו. באיתן, תפאה אלבישת
עלוי, שלא אחלה חילא, דהא ידעת דיווסף
לא יסטי בהוא דרגא, דאת קיימת דיליה,
לימינא ולשמאלא.

ויפו, מאי ויפו. אלא דעתך, (תהלים יט)
הנחים מזחוב ומפו רב. וכתווב,
(איוב כח) ותמורתה כלוי פז. אתייקרו דרוזעוי
במרגליתא עלאה. מידי אביר יעקב, מאינוי
תרין סטרין, דתקיף בהו יעקב. ממש רעה
ההוא אבן יקרה, בקדאנמן.תו, מאנון פריסר סטרין, אהן ההוא אבן

ודרום, והוא נתנה בינויהם והתברכה מהם, ונזונה מהם על [ברוחן] ידי צדיק.

בא ראה, לויוסף נספה ברכה אחרת, כמו שנאמר מآل אביך ויעוזך וגגו. פסוק זה קשה. מآل אביך ויעוזך וגגו. אל אביך יעוזך צריך להיות! מה זה מآل אביך ואחרך בך ויעוזך? ואת שדי, ואל שדי צריך להיות, כמו שפטותם בראשית מת) ואל שדי יתן להם רחמים לפני האיש. ויברכך,

יברךך צריך להיות!

אל הורישו מלמעלה ומטה. הורישו מלמעלה, מآل אביך, שהוא ירצה עליונה, מקום שנקרא שמיים. ויעוזך, כדי שלא יחליף מקום זה למקומות אחרים, ושביסיוו יהיה ממקום זה ולא אחר.

את שדי, מה זה ואת שדי? אלא זו דרכה אחרת פרחונא, שהרי שנינו, בכל מקום אתה ה', זו השכינה, כמו ישעה) וארא את השכינה, את לרבות. ואת - להקליל יום בלילה ולילה ביום, פפטותם ואת שדי, שהרי ממש יוצאות ברכות לבך את הульמות.

עוד, לפחות לא אמר ואל שדי, שהרי גם כן ממש כמו שאמרנו, שפטותם ואל שדי יתן לכם רחמים, הכל מקום אחד הוא, לפחות השאיר לך וכותב ת? אלא וזה סוד, שפטאותם שבילים יוצאים מלמעלה, כלל של התורה, מורייש את השמיים, כמו שאמר את השמיים - כלל של עשרים ושתיים אותיות. ומכאן יוצאים לתורה שבעל פה שנקרהת הארץ, כמו שאמרנו ואת הארץ - כלל של עשרים ושתיים אותיות. והשמיים כוללים הכל באחד, והוא מתחננת הלבנה בכלל ווושבת בשלמות, והברכות

יקירה, לאינו צפון ודרום, והוא אתייה בת ביןינו, ואתיירך מנינו, ואתונא מנהון על (רבא) יך דצדיק.

הא חזי, לויוסף אהוסף ליה ברכה אחרת, כמה דעת אמר, מآل אביך ויעוזך וגגו.hai קרא קשיא. מآل אביך, אל אביך יעוזך מיבעי ליה. מי מآل אביך ולכטיר יעוזך. ואת שדי, ואל שדי מיבעי ליה, כמה דכתיב, בראשית מג) ואל שדי יתן לכם רחמים לפני האיש. ויברכך, יברך מבעי ליה.

אל אחסין ליה לעילא ומתא. אחסין ליה לעילא, מآل אביך, דאייהו אחסנא עלאה, אחר דאקרי שמיים. ויעוזך, בגין דלא יחליף hei אמר לאמר אהיה, וסיווע דיליה ליהו אמר דא, ולא מאחרא.

את שדי, מהו ואת שדי, אלא, אייה דרגא אחראי תפאה, דהא תנינן, בכל אחר את ה', דא שכינטא, כמו (ישעה) וארא את ה', את לרבות. ואת לאכללא يوم בלילה, ולילה ביום, בכתיב ויאת שדי, דהא מטהן נפקין ברכואן לברכה עלמין.

תו, אםאי לא קאמיר ואל שדי, דהא הכא גמי משמע בדק אמרין. דכתיב, ואל שדי יתן לכם רחמים, כלל אחר חד הואה, אםאי שבק לך וכותב ת'. אלא רוז איה, דבר איננו שבילין נפקין מעילא, (דף רוח ע"ב) כלל דאוריתא, אחסין שמיים. כמה דעת אמר את השמיים, כלל דעשרה ותרין אתון. ומהכא נפקין לתורה שבעל פה דאקרי ארץ, בדק אמרין ואת הארץ, כלל דעשרה ותרין אתון. ושמיים כלל כלא כחדא, וכדין מתעטרת סירה באכלא, ויתבא באשל מותא, וברכואן נגדין בדין מטהן, ועל דא ואת שדי.